

ΓΕΑΝΘΡΑΚΕΣ.

Φαίνεται ότι η χρήση των γεανθράκων, τουλάχιστον δια την Ἀγγλίαν, δὲν εἶναι πολὺ νέα. Αναφέρεται ὅτι τὸ 1180 μ. Χρ. τακτικῶς ἐξήγοντο ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ γεάνθρακες. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ γίνεται προσέτι μνεῖα αὐτῶν κατὰ τὴν βασιλείαν Ἑρρίκου τοῦ Β'. Κατὰ δὲ τὴν 1 Μαΐου 1239 Ἑρρίκος ὁ Γ'. παρεχώρησε τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Νεοκάστρου (Newcastle-upon Tyne) νὰ « σκάπτωσι διὰ κάρβουνα »· μετὰ τὸ ὁποῖον ἀπαντῶμεν ὅτι « θαλασσοκάρβουνα » ἐφέροντο εἰς Λονδίον. Τὸ 1306 ἡ βουλή τῶν Λόρδων καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων ἰκέτευσαν τὸν βασιλέα Ἐδουάρδον Α'. νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν γεανθράκων εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι « ὁ καπνὸς αὐτῶν ἤτο λίαν βλαπτικὸς εἰς τὴν υγείαν! » τῆς δὲ αἰτήσεως ταύτης εἰσηκουσθεῖσης ὁ μονάρχης ἀπηγόρευσε τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος γίνεται μνεῖα τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Οὐαλλίας καὶ Σκωτίας, κατὰ δὲ τὴν δεκάτην τετάρτην γεάνθρακες ἐξήγοντο ἐκ τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Νορθυμπερλάνδης, Δουρχάμης, Γαρξάιρης καὶ Δερβυσαίρης.

Τὴν 17ην ἑκατονταετηρίδα τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Ἀγγλίας ἦσαν ἐν πλήρει ἐκμεταλλεύσει, ἡ δὲ χρῆσις τῶν γεανθράκων ἤρξατο νὰ γίνηται κοινὴ, καίτοι ἱστορικὸς τις περὶ τὰ τέλη τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος λέγει ὅτι « αἱ ἀβραὶ κυρίαὶ τοῦ Λονδίνου εἰς οὐδεμίαν οἰκίαν ἢ δωμάτιον ὅπου ἐκαίοντο γεάνθρακες εἰσῆρχοντο, μήτε ἤθελον νὰ φάγωσι φαγητὰ μαγειρευμένα διὰ πυρᾶς γεανθράκων. »

Τὸ 1648 οἱ γεάνθρακες καὶ τὰ καύσιμα ξύλα ὑπερετιμῆθησαν ἐν Λονδίῳ, καὶ πολλοὶ πτωχοὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπέθανον. Λέγεται δὲ ὅτι αἴτιος τοῦ δυστυχήματος τούτου ἐγένετο ὁ διοικητὴς τοῦ Νεοκάστρου, ὅστις ἔθεσε φόρον βαρὺν ἐπὶ τοὺς γεάνθρακας. Διὰ φόρου ἐπίσης ἐπεβαρύνθησαν οἱ γεάνθρακες ὅτε ἐπρόκειτο νὰ κτισθῇ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὡς καὶ πενήκοντα ἄλλαι ἐκκλησίαι τοῦ Λονδίνου μετὰ τὴν μεγάλην πυρκαϊάν τοῦ 1666.

Ἐν Ἀμερικῇ κατὰ πρῶτον ἀνεκαλύφθησαν γεάνθρακες κατὰ τὸ 1790 ὡς ἀκολούθως. Κυνηγὸς τις νυκτωθεὶς ἐπὶ τῶν Πλατέων ὁρέων τῆς Πενσυλθανίας ἐξελέξατο ὡς κατάλυμά του τὴν ρίζαν ἀποκρήμνων τινῶν βράχων, πλησίον τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ δένδρα· συναθροίσας δὲ ὀλίγα ξύλα ἤψε φωτίαν καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὅμως, ὅτε τὰ ξύλα ἔπρεπε νὰ ἦναι χωνευμένα, θερμότης ὑπερβολικὴ τὸν ἐξύπνησε· τρίψας τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔμεινεν ἐκθαμβὸς ἰδὼν ἀνημμένους τοὺς βράχους. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀκούσει ὅτι πρό τιμῶν ἐτῶν δύο σιδηρουργοὶ ἐκ Κορνεκτικότης εἶχον ἀπαντήσῃ « λιθάνθρακας, » ἐχάρη πολὺ διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του· πλὴν τὸ δημόσιον δὲν ἔδωκε πολλὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου. Ἐν ἔτος μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ἕτερος πτωχὸς κυνηγὸς, ἐπιστρέφων ἀνευ κυνηγίου καὶ τεθλιμμένος εἰς τὴν καλύβην του, ἀπήντησεν ἐκρίζωμένον τι δένδρον εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο λίθοι τινὲς μελανοί. Περιεργεῖα φερόμενος ἔλαβεν ἐν τεμάχιον καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο ἐξετάσας μετ' ὀλίγον ἀνὴρ ἐπιστήμων ἐκύρηξεν ὅτι ἤτο ἀνθρακίτης γεάνθραξ καὶ ταχέως ἡ ἐκμετάλλευσις αὐτοῦ ἤρξατο.

Οἱ γεάνθρακες εἶναι εὐκόλον μὲν νὰ ἀνακαλυφθῶσιν ὅταν τὰ ἀνθρακοῦχα στρώματα, ὄντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, φαίνωνται· ἀλλ' ὅταν ἦναι κεχυμμένα ὑπὸ τὸ ἔδαφος τότε ἀπαιτεῖται σπουδαία καὶ ἀκριβὴς γεωλογικὴ ἔρευνα, ὅπως δειχθῇ ἡ ὑπαρξίς των. Ὁ ἀσφαλέστερος καὶ πρακτικώτερος τρόπος εἶναι τὸ τρύπημα· πλὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπαιτοῦνται σκληρὰ χαλύβδινα ἐργαλεῖα διὰ νὰ διαπερασθῶσιν οἱ βράχοι. Κυκλικὴ τις κίνησις, εἴτε διὰ τῶν χειρῶν εἴτε δι' ἀτμομηχανῆς, διδομένη εἰς τὸν σκαπτῆρα βιάζει αὐτὸν, πιεζόμενον ὑπὸ βάρους ἱκανοῦ, νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ ἔδαφος· ἀφοῦ εἰσδύσῃ προσαρμόζεται εἰς αὐτὸν ῥάβδος σιδηρὰ, ἥτις τὸν καθιστᾷ μακρύτερον, ἀφοῦ εἰσδύσῃ καὶ αὕτη προσαρμόζεται ἐπ' αὐτῆς δευτέρα καὶ οὕτω καθεξῆς εἰσοῦ

καταντήση εις τὸ ἀπαιτούμενον βάθος. Ὅσοι εἶδον νὰ δρυσσῶνται φρέατα ἀρτεσιανὰ ἔχουσιν ἰδέαν τινὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας. Ἡ ὑπὸ τοῦ σκαπτῆρος σκαπτομένη ὕλη ἀνασύρεται διὰ τινος ἀντλίας, καθότι τὸ ὄρυγμα κρατεῖται πάντοτε πλήρες ὕδατος. Ἐσχάτως ὁμοίως τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα πολὺ ἐτελειοποιήθησαν, ὁ δὲ σκαπτὴρ ἔλαβε σχῆμα κυλίνδρου, ἔσωθεν μὲν κοίλου, ἔχοντος δὲ εἰς τὴν βᾶσιν τέσσαρας αἰχμάς (μύτας). Στρεφομένου τοῦ ἐργαλείου τούτου διὰ τοῦ ἄνω ῥηθέντος τρόπου τρυπᾶται μὲν ὁ βράχος ἀλλ' ἐντὸς τῆς κοιλότητος τοῦ ἐργαλείου μένει στερεὰ στήλη τις μικρὰ, οἰονεὶ τετορνευμένη. Ἀφοῦ ἡ στήλη αὕτη γίνῃ ἀρκετὰ μακρὰ ἐξάγεται μὲν ὁ σκαπτὴρ ἀντ' αὐτοῦ δὲ καταβιβάζεται ἄλλο κυλινδρὸν ἐργαλεῖον, ἐξ αὐτῆρ λεγόμενον, διὰ τοῦ ὁποίου, θραυομένη ἀπὸ τῆς βᾶσεως τῆς ἡ μικρὰ ἐκ βράχου στήλη, ἐξάγεται καὶ ἐρευνᾶται. Τὰ τρυπήματα ταῦτα ὁμοίως ἀπαιτοῦσι καὶ ἐξοδα μεγάλα καὶ κόπους πολλούς. Τὸ 1853 θελήσαντες ἐν Γαλλίᾳ νὰ ἐξακριβώσωσι τὸ βάθος τοῦ ἀνθρακούχου στρώματος τῆς Μονίλιελόγγης ἤρχισαν νὰ τρυπῶσι. Μετεχειρίσθησαν τὰ ἀριστα ἐργαλεῖα καὶ κατέβαλον μεγίστην προσοχὴν· ἀλλὰ μετὰ τεσσάρων ἐτῶν ἀγρον ἐργασίαν τὸ ἐργαλεῖον ἐθραύσθη εἰς 3,000 ποδῶν βάθος. Ἀφοῦ δὲ μετὰ ἕξι μηνῶν ματαίας προσπάθειας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ἐξάξωσιν ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτήσωσι τὸ ἔργον.

Πλὴν πῶς ἡ καύσιμος αὕτη ὕλη ὑπάρχει εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς; Περὶ τούτου γενήσεται λόγος ἀκολούθως.

ΝΕΑ ΠΡΟΣ ΕΞΑΓΩΓΗΝ ΓΕΑΝΘΡΑΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗ.

Ἡ ὑψώσις τῶν γεανθράκων ἐγένετο ἤδη πανταχοῦ γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς μὴ μεταχειριζομένους αὐτοὺς εἰσέτι, ὡς ἐκ τῆς ὑπερτιμῆσεως πάντων σχεδὸν τῶν εἰδῶν ὅσα ἡ Εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία μας παρέχει. Αἴτιοι τῆς ὑψώσεως τῆς τιμῆς τῶν γεανθράκων εἶναι αἱ πρὸς ἐξαγωγὴν αὐτῶν ἐνασχολούμενοι ἐργάται, οἵτινες ὁμοφώνως ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν ἀνθρακωρυχείων μεγαλεῖτερα ἡμερομίσθια. Τοῦτο

ὁμοίως ἐγένετο ἀφορμὴ, ὡς μανθάνομεν, πρὸς ἐφευρέσιν μηχανῆς, ἥτις ἤδη ἐργαζομένη κόπτει γεάνθρακας μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας. Λέγεται ὅτι ἡ μηχανὴ αὕτη ἐντὸς ὀκτῶ ὥρων δύναται νὰ κόψῃ 350 κυβικῶν ποδῶν ἀνθρακας, βαρῶντας 70 ἕως 75 τόνους, ἥτοι ἐργασίαν ἥτις ἐπησχόλει τεσσαράκοντα ἐργάτας εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα. Ἡ μηχανὴ διευθύνεται ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀνθρώπων, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι, ἂν γείνη χρῆσις μηχανῶν τοιούτων εἰς ὅλα τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Ἀγγλίας, ἐκτῶν 360,000 ἐργατῶν, οἵτινες σήμερον ἐργάζονται, αἱ 300,000 θὰ καταστῶσιν ἀχρηστοί. Ἐκτὸς τούτου ἡ σπατάλη ἡ γενομένη ὡς ἐκ τῆς διὰ χειρῶν ἐξαγωγῆς, καὶ ἥτις ὑπολογίζεται εἰς 12 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ὄλου προϊόντος, θέλει περιορισθῆ εἰς τὸ τρίτον μόνον αὐτῆς διὰ τῆς χρήσεως τῆς νέας μηχανῆς, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου θέλει προκύπτει οἰκονομία ὑπὲρ τὰ 10,000,000 τόνων γεάνθρακος κατ' ἔτος.

ΧΗΜΕΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ.

Χάρτης ἀδιάθρεκτος.

Πρὸ πολλοῦ ἤτο γνωστὸν ὅτι διάλυσις τις ἀμμωνιακὴ τοῦ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ διαλύει τὴν κυψελώδη οὐσίαν (cellulose) ἀλλ' οὐδεμία ἰδιαιτέρα ἐφαρμογὴ εἶχε γείνει τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης. Τὸ διάλυμα τοῦτο διαλύει κατὰ κράτος τὴν κυψελώδη οὐσίαν χωρὶς νὰ καταστρέφῃ τὰς χημικὰς ἢ φυσικὰς ἰδιότητάς τῆς, ὥστε ἐκ τῆς διαλύσεως δύναται αὕτη νὰ κατακαθισθῆ ἐν τῇ καθαρᾷ αὐτῆς καταστάσει. Ἢδη πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ ἀνακαλύψις αὕτη ἐπὶ τῶν ξυλωδῶν καὶ φυτικῶν ἰνῶν, παλαιῶν βράκων καὶ τῶν τοιούτων, ἐξ ὧν νὰ παράγονται διάφορα ἄλλα ἤδη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διάλυσις τῆς κυψελώδους οὐσίας γίνεται ταχύτατα ὁ χάρτης δύναται νὰ κατασταθῆ ἀδιάθρεκτος (ἀδιαπέραστος ἀπὸ ὕγρα) ἂν ἀπλῶς βουτηθῆ ἐπὶ πῖνα μόνον λεπτὰ ἐντὸς τῆς ἄνω διαλύσεως, σιδεροθῆ καὶ ξυρανθῆ τοῦτο καθιστᾷ τὸν χάρτην ἀδιαπέραστον καὶ ἀπὸ βράζον εἰσέτι ὕδωρ. Μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τινὰ χάρτου, οὕτω πῶς κατασταθέντος ἀδιαθρέκτου, πρόκειται νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ δέρμα. Τὸ διάλυμα γίνεται ἀν

ἐντὸς ἀμμωνίας διαλυθῆθει κῆκος χαλκός (sulfate de cuivre) ἀνάγκη πᾶσα ὁμοίως τὸ διάλυμα τοῦτο νὰ ἦναι πολὺ ἰσχυρὸν, διότι ἂν ἦναι ἀδύνατον δὲν προσβάλλει τὴν κυψελώδη οὐσίαν. Τὸ κατακάθισμα γίνεται ἂν ἐντὸς τοῦ διαλύματος χυθῆ ὕδωρ.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τινὲς πρὶν ἢ μεταχειρισθῶσι τὴν θριαλίδα (φρητῆλι) βρέχουσιν αὐτὸ εἰς ἀνατὸν ὄξος (ξύδι) ἔπειτα ξηραίνουσιν αὐτὸ καλῶς, τὸ τοιοῦτον φρητῆλι ὅταν καίη καθιστᾷ τὸ φῶς λαμπρότερον καὶ οὐδεμίαν δυσάρεστον ὀσμὴν ἢ καπνὸν παράγει.

Ἀργυρογάνωμα δι' ἠλεκτρισμοῦ.

Λάβε ἐν δράμιον νιτρικοῦ ἀργύρου (nitrate d'argent) καὶ διάλυσον αὐτὸ εἰς 400 δράμια νεροῦ καθαροῦ· ἀκολούθως πρόσθεσε εἰς τὸ νερὸν καὶ τρία δράμια κυανοῦχον κάλι (cyanure de potasse) καὶ ἀφοῦ διαλυθῆ καὶ τοῦτο καλῶς θέσε ἐντὸς τοῦ ὕγρου τὸ δι' ἀργύρωμα μετάλλινον σκευὸς σου. Ἡρέπει ὁμοίως τὸ μετάλλινον σκευὸς νὰ ἦναι πρῶτον καλῶς καθαρισμένον καὶ νὰ ἔχῃ ἐπάνω του μικρὰ τεμάχια ζίγκου. Ἀφοῦ ἀργυρωθῆ τρίβεται μετὰ ὀλίγην λεπτὴν ἀμμον καὶ οὕτω λαμβάνει τὴν πρέπουσαν στιλπνότητα.

Ο ΕΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ ΒΙΟΣ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Θεοδώρου (1868) τὰ πράγματα τῆς Ἀβυσσινίας περιήλθον εἰς θέσιν δεινῆν, πλὴν τέλος ὁ πρίγκιψ Κασσᾶς ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἀπάσης τῆς Ἀβυσσινίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου ἡ τῆς δυστήνου ἐκείνης χώρας κατάστασις ἤρξατο βελτιουμένη, αἱ δὲ κάτοικοι ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως διὰ γουσι τὸν ταχτικὸν αὐτῶν βίον, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπαντῶμεν ἐν τῷ « Ἡμερησίῳ Τηλεγράφῳ » τὰ ἑξῆς.

« Ἀφ' ὅτου ὁ πρίγκιψ Κασσᾶς ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Ἰωάννης ἐκτίσεν ἀνάκτορα εἰς Κονδάρην τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ἀμχαραικῶν ἐπαρχιῶν, καὶ ἐν Ἀδούνη τῆς Τίγγιδος. Τὰ κτίρια ταῦτα, ὡς πᾶσαι

αἱ ἐν Ἀβυσσινίᾳ οἰκίαι, εἶναι κτισμένα ἐκ λίθων καὶ πηλοῦ, εἶναι μονόροφα, δὲν ἔχουσι παράθυρα καὶ εἶναι ἐξεγασμένα μετὰ ἀχυρα. Ὡς δὲ εἰς τὰ μᾶλλον πεπολιτισμένα μέρη ἡ διαμονὴ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς σύρει περὶ ἑαυτὴν πολλοὺς, οἵτινες, κτίζοντες οἰκίας, ἀποκαθίστανται ἐν τῷ τάπῳ, οὕτω καὶ εἰς Κονδάρην καὶ Ἀδούνην συνέβη. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους πολὺ ἠῤῥησε τὰς δύο ταύτας πόλεις. Συχνάκις ὁ βασιλεὺς, ὅταν μεταβάλλῃ θέσιν διαμονῆς, διατάττει νὰ μεταβάλλωσι τὴν οἰκίαν του εἰς ἐκκλησιάν καὶ παραχωρεῖ ἀρκετὴν γῆν εἰς τὰ περίχωρα πρὸς διατροφήν τῶν ἱερέων. Ἡ γῆ αὕτη θεωρεῖται μὲν πάντοτε ὡς ἰδιοκτησία τῶν καλλιεργούντων αὐτὴν γεωργῶν, ἀλλὰ τὰ δέκατα ἀντὶ τοῦ βασιλέως λαμβάνει τὸ ἱερατεῖον. Τοὺς ἀρχιερεῖς ἐκλέγει αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, οἱ ἱερεῖς ὁμοίως ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου. Ὁ λαὸς φυλάττει μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰς ἐορτάς καὶ τὰς νηστησίμους ἡμέρας καὶ ἔχει μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς ἀγιότητος τῶν μυστηρίων.

Τὰς ἐπαρχίας κυβερνᾷσι διοικηταί, αἱ ὁποῖοι λαμβάνουσι ἀπὸ τοὺς γεωκτῆμονας τὸ πέμπτον τῶν προϊόντων, καὶ αὐτοὶ δίδουσι τὸ δέκατον, ἥτοι τὸ ἕμισυ, εἰς τὸν βασιλέα. Πᾶς κάτοικος χρεωστῆ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατὸν, ὅταν γείνη ἀνάγκη, καὶ πάντες ἐκ νεότητός των γυμνάζονται εἰς τὰ ὄπλα, ὅπως ὑπερασπίζωνται τὴν χώραν τῶν ἀπὸ τὰς εἰσβολὰς τῶν γειτόνων των. Ἐν καιρῷ πολέμου ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς μάχην, κατὰ τὸν στρατηγὸν Κίρχαμ, 120,000 ἕως 150,000 στρατιωτῶν, ἀλλ' ἐν καιρῷ ἀνάγκης πᾶς κάτοικος καὶ ἀνεῦ τῆς προσκλήσεως τοῦ βασιλέως τρέχει πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος. Ἢδη αἱ στρατιῶται εἶναι ὀπλισμένοι μετὰ ὀπλα εὐρωπαϊκά. Πυρίτιδα κατασκευάζουσι εἰς τὸν τόπον. Τὸ ἵππικὸν ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον τοῦ στρατοῦ μέρος. Ἡ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως συνίσταται ἀπὸ 2,400 π.ζοῦς καὶ 5000 ἵππεις.

Τὸ ἔδαφος τῆς Ἀβυσσινίας εἶναι εὐφορώτατον, καλλιεργεῖται δὲ δι' ἀρότρων χονδροειδῶν ξυλίνων ὀπλισμένων διὰ σιδήρου καὶ κατασκευαζομένων εἰς τὴν χώραν. Τὰ ἄροτρα σύρονται ὑπὸ τεσσάρων βᾶων· οἱ ἀγροὶ μεταβαίνουσι ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἰς τὰ τέκνα. Αἱ οἰκίαι κτίζονται εἰς τρόπον ὥστε ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στέγην νὰ ὑπάρχῃ ἀποθήκη,

σταύλος, μύλος, μαγειρείον και οίχημα φω-
τίζονται δε αἱ οἰκίαι δι' ὁπῶν ἀδιαφόρως
προφυλαττομένων ἐνεκα τῆς γλυκύτητος
τοῦ κλίματος. Ἄπαντα τὰ μέλη τῆς οἰκο-
γενείας τρώγουσι, πίνουνσι καὶ κοιμῶνται ἐν-
τός τοῦ αὐτοῦ δωματίου· μόνον αἱ κλῖναι τῶν
διαφόρων μελῶν εἶναι κεχωρισμένα διὰ
βαμβακεροῦ παραπετάσματος. Εἰς τὰ χω-
ρία ἢ μεταξὺ νεανίων καὶ νεανίδων συνα-
ναστροφή εἶναι ἐλευθέρα, πλὴν ἡ ἠθικὴ
οὐδόλως παραβαίνεται, καθότι γενικῶς
οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀβυσσινίας περὶ πολ-
λοῦ ποιοῦνται τὸ κεφάλαιον τῆς ἀρετῆς
τοῦτο. Αἱ νέαι, καὶ μάλιστα αἱ ἀνήκουσαι
εἰς τὴν φυλὴν Οὐλλά-Γαλλὰς, εἶναι ὠραῖαι
τὸ σῶμα· τὸ ἀνάστημα αὐτῶν εἶναι ἀπὸ πέντε
ἕως πέντε ἡμισυ πόδας ὑψηλόν, αἱ χεῖρες καὶ
οἱ πόδες των μικροὶ καὶ τὰ μέλη των στρογ-
γύλα· τὸ δέρμα ἔχουσι θερμόν, ὑποκόκκινον
χαλκόχρουν, τοὺς ὀδόντας λευκοὺς καὶ κα-
νονικοὺς, τὰς τρίχας μελαίνας καὶ τὰς πλέ-
κουσιν ὀπισθεν. Αἱ ἐργάτιδες, οἷον μαγει-
ρισσαι, ὑδροφόροι, ξυλοκόποι καὶ ὑπηρέτριαι,
μόλις ἄπαξ τῆς ἐβδομάδος κ τ ε ν ἰ ζ ο ν τ α ι,
ἀλλ' αἱ κυρίαί κ τ ε ν ἰ ζ ο ν τ α ι τοῦλάχισ-
τον ἄπαξ τῆς ἡμέρας. Κοινῶς τὸ φέρεμα
τῶν γυναικῶν εἶναι λευκὸν βαμβακερὸν σιν-
δόνιον καλύπτρον ὄλον τὸ σῶμα ἀπὸ τὸν λαι-
μόν ἕως τὰ σφυρὰ (ἀστραγάλους). Περὶ τὸν
λαιμόν φέρουσι τὸ «μετέχ» ἢ μεταξωτόν
σχοινίον, ὡς σημεῖον ὅτι εἶναι χριστιανῆ. Αἱ
πλούσιαι πολλάκις φοροῦσι καὶ ἐπανωφόριον
κεκοσμημένον μὲ χρυσόν καὶ ἄργυρον, προσέτι
δὲ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας των, ἐνῶ
αἱ πτωχότεραι περιπατοῦσιν ἀνυπόδητοι. Κυ-
ρίως εἰπεῖν οἱ κάτοικοι διαιροῦνται εἰς δύο
τάξεις, εἰς κυβερνωτάς καὶ κυβερνωμένους.
Οἱ ἄνδρες εἶναι ἔξυπνοι καὶ εὐκίνητοι, καλοὶ
κυνηγοὶ καὶ ἵππεις ἀξιοί, ἀλλὰ δυστυχῶς
ὡς πρὸς τὴν βιομηχανίαν φαίνονται ἀδρα-
νεῖς· τὴν γῆν ὀλίγον ἐργάζονται, ἐνῶ καὶ
διὰ τῆς ὀλίγης ταύτης ἐργασίας τοὺς δια-
τρέφει.

Τὰ συνοικέσια συνδέονται ὑπὸ τῶν γονέων
τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, τῆς ἡλικίας
τῶν συζευγνυμένων οὕσης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον δέκα ἕξ ἕως δέκα ἑπτὰ ἐτῶν· ἕκαστον
τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρέπει νὰ προι-
κίσῃ τοὺς μελλονύμφους μὲ ἴσην ποσότητα
ποιμνίου, ἵππων, καρπῶν καὶ λοιπῶν ἀναγ-
καίων. Ἀφοῦ οἱ γονεῖς τῶν μελλονύμφων

συμφωνήσωσιν ὡς πρὸς ταῦτα, τότε λαμβά-
νουσι καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἱερέων καὶ
τῶν δημογερόντων τοῦ χωρίου των καὶ ἀκο-
λούθως πρᾶσδιορίζουσι τὴν ἡμέραν τοῦ γά-
μου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην γίνονται συμπό-
σια εἰς τὰς οἰκίας τῶν γονέων τῆς νύμφης
καὶ τοῦ γαμβροῦ, ἐκάστου μέρους προσκα-
λοῦντος ὅσους φίλους δύναται καὶ περιποιου-
μένου αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.
Μετὰ τὸ συμπόσιον ὁ γαμβρὸς μεταβαίνει
εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης, ὅπου ὁ ἱερεὺς
παραδίδει εἰς αὐτὸν τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν
οὗτος λαμβάνει εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀφοῦ
ζήσωσι ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὁμοῦ καὶ ἴδωσιν ὅτι
δὲν συμφωνοῦσι, τότε ὁ ἀνὴρ δίδει εἰς τὴν
γυναῖκα πᾶν ὅ,τι ἔφερε καὶ ἀκολουθῶς ζητεῖ
ἀπὸ τὸν ἱερέα τὸ διαζύγιόν του. Ἀλλὰ τὸ
τοιοῦτον εἶναι τόσον σπάνιον ὥστε μολονότι
ὁ στρατηγὸς Κίρχαμ διέμεινε πέντε ἔτη ἐν
Ἀβυσσινίᾳ μόλις εἶδε καθ' ὄλον τὸ χρονικόν
διάστημα δύο μόνον διαζύγια. Πλὴν καὶ ὁ
χρόνος τῆς διαζεύξεως δὲν εἶναι ἀδριστος·
διότι ἀφοῦ οἱ νεόνυμφοι κοινωήσωσι τῶν
ἀχράντων Μυστηρίων, τὸ ὁποῖον γίνεται δύο
ἢ τρία ἔτη μετὰ τὸν γάμον των, δὲν δύναν-
ται πλέον νὰ χωρισθῶσι. Ἦσον σοφώτερος
εἶναι ὁ ἐκκλησιαστικὸς οὗτος νόμος τῶν Ἀ-
φρικανῶν Ἀβυσσινῶν τοῦ παραλλήλου νό-
μου πολλῶν ἄλλων ἐπὶ πολιτισμῶ καὶ σο-
φία καυχωμένων! Ἄν πρὶν ἢ χωρισθῶσιν
ἀποκτήσωσι τέκνα, μετὰ τὸν χωρισμὸν τὰ
μὲν ἄρρενα λαμβάνει ὁ πατὴρ τὰ δὲ θήλεα
ἢ μήτηρ.

Ἡ κυριώτερα τῶν Ἀβυσσινῶν τροφή
συνίσταται εἰς εἶδος τι ἐλαφροῦ καὶ σπογ-
κώδους ἄρτου κατασκευαζομένου ἐκ τινος
καρποῦ φέροντος τὸ ὄνομα τ ἄ φ. Μέρους
τοῦ καρποῦ τούτου, ἀφοῦ ἀλεσθῇ διὰ χει-
ρομύλου, μιγνύεται μεθ' ὕδατος καὶ ἀφί-
νεται ἐπὶ 12 ὥρας διὰ νὰ ζυμωθῇ (γείνη
προζύμι). Εἰς τοῦτο προστίθεται ἀκολουθῶς
καὶ ἄλλο ὁμοῖον ἄλευρον, καὶ ὕδωρ καὶ
ἄλας, τὸ δὲ φύραμα ἀπλώνεται ἐπὶ τηγά-
νου χωματίου καὶ ψήνεται ὡς τηγανήτα.
Εἶδος τι φαγητοῦ κατασκευαζόμενον ἐκ
τοῦ ἀλεύρου καρποῦ τινος καλουμένου
γ ρ ἄ μ, μεμιγμένου μετὰ κυάμων, (κου-
κίων) πίσων (πιζελίων) καὶ ἐλαίου, μετὰ
κρέατος βοός, ἀρνίου ἢ πτηνῶν καὶ κοκ-
κίνου πεπερίος, ἀποτελεῖ ἄλλο εἶδος τροφῆς
καλλιτέρας καὶ θρεπτικότερας. Τὰς νησθη-

σίμους ἡμέρας οἱ Ἀβυσσινοὶ τρώγουσι μίαν
μόνον φοράν, καὶ τοῦτο ξηροφαγοῦντες.
Τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ἅπαντα τὰ μέλη
τῆς οικογενείας κάθονται, ἐσταυρομένους
ἔχοντα τοὺς πόδας, ἐπὶ ψιάθου, θέτουσιν
ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸ φαγητόν καὶ τρώ-
γουσι μὲ τὰ δάκτυλα ἢ μὲ χονδροειδῆ
ξύλινα κοχλιάρια. Οἶνος κατασκευάζεται
ἀπὸ μέλι, τὸ ὁποῖον ζυμοῦται διὰ τῆς
δυνάμεως χόρτου τινὸς καλουμένου γ ἄ σ α.
Τὸ μέλι καθαρίζεται ἀπὸ τὸν κηρὸν, μιγ-
νύεται μεθ' ὕδατος καὶ βάλλεται ἐντός
στάμνου· μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας
εἶναι οἶνος καλὸς καὶ δυνατός· πλὴν με-
τὰ δέκα ἢ δώδεκα γίνεται ὄξος. Διὰ τῶν
αὐτῶν ὑγρῶν πλὴν διὰ τρόπου διαφόρου,
ἀπαιτοῦντος περισσότερον χρόνον, κατα-
σκευάζεται ἐπίσης οἶνος καλός. Οἰνόπνευ-
μα ἢ ῥακὶ ἐξάγεται διυλιζομένου τοῦ οἴνου
ὅστις τιμᾶται περὶ τὰ δύο ἡμέτερα γρό-
σια τὴν ὀκτῶν. Αἱ ἀνώτεροι τάξεις μετα-
χειρίζονται καὶ ἐκ σίτου ἄρτον. Λαχανι-
κῶν γίνεται ὀλίγη χρῆσις, καὶ τοι εἶδος
τι γεομήλων φύεται σχεδὸν εἰς ἀγρίαν
κατάστασιν. Αἱ ὀπῶραι εἶναι ἀφθονώταται.
Οἱ Ἀβυσσινοὶ ἔχουσι συνήθειαν νὰ πλα-
γιαζῶσιν εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
καὶ νὰ ἐγείρωνται ἐνωρὶς τὴν αὐγὴν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΩΝ.

Ἡ κάτωθι ἐπιγραφή ἐπὶ κοινοῦ λίθου,
ὕψος μὲν ἔχοντος 70, πλάτος δὲ 65 ἑκα-
τοστομέτρων, καὶ πάχους ἀναλόγου, ἐν-
ταῦθα εὐρεθέντος ἀναγινώσκειται. Ἐχρησί-
μευε δ' ὡς φαίνεται ὁ λίθος ὡς βᾶθρον
ἀνδριάντος ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας
αὐτοῦ ὑπάρχει σφαιροειδὲς τι κοίλωμα.
Ἰδοὺ ἡ ἐπιγραφή.

Α ΕΞ ΑΝ

Τ Ο Ν Σ Τ Ε Φ Α Ν Η Φ Ο
Ρ Ο Ν Ε Π Η Μ Ε Λ Η Θ Ε Ν
Τ Ο Σ Τ Η Σ Τ Η Μ Η Σ
Φ Α Β Ι Ο Υ
Π Α Υ Δ Ε Ι Ν Ο Υ

Τὸ κύριον τοῦ Στεφανηφόρου ὄνομα κα-
λῶς μὲν δὲν ἀναγινώσκειται, καθότι εἶναι
ἡμιφθαρμένον, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὁμως

στοιχείων συνάγομεν ὅτι ὠνομάζετο Ἀ-
λέξανδρος.

Οἱ ἀρχαῖοι Σμυρναῖοι, ἀντὶ τοῦ παρ' Ἀ-
θηναίσις ἐπωνύμου ἀρχόντος, εἶχον ἱερέα
ὅστις ἐπωνομάζετο Στεφανηφόρος· τὴν
δ' οὗτος ἱερεὺς θεοῦ τινος, ὁμοῖος μὲ τοὺς
παρὰ Ῥωμαίοις καλουμένους Φλάμινας
(Flamines), κατὰ Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνα-
σέα (Ἀρχαιολογία Ῥωμαϊκῆ Β'. 64) ὅστις
καὶ τοὺς παραβάλλει.

Τοιοῦτους Στεφανηφόρους εἶχε καὶ ἡ
Μαγνησία καὶ ἄλλαι τῆς Ἑλλάσσης Ἀ-
σίας πόλεις, δὲν δυνάμεθα ὁμῶς νὰ ὑπο-
θέσωμεν ὅτι ὁ ἐνταῦθα μνημονευόμενος
Στεφανηφόρος Ἀλέξανδρος (i) ἀνήκει εἰς
ἄλλην ἢ τὴν Σμύρνην (ἥς τοιοῦτους ὀλί-
γους γινώσκουμεν) καθότι ὁ ἐφ' οὗ ἡ ἐπι-
γραφή λίθος ἐνταῦθα ἀνεσκήφη.

ΦΥΤΟΝ ΜΑΓΝΗΤΙΚΟΝ.

Τὰ φύλλα ὄλων σχεδὸν τῶν φυτῶν δει-
κνύουσιν ὅτι αἰσθάνονται τοῦ φωτός τὴν ἐ-
νέργειαν. Τὴν ιδιότητα αὐτῶν ταύτην πολ-
λοὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου
καὶ τὴν ἠρεύνησαν καὶ τὴν ἐξηκρίβωσαν.
Ἄν λόγου χάριν λάβωμεν φύλλον ἀμπέ-
λου, νεωστὶ κεκομμένον καὶ ἔχον τὸν μί-
σχον αὐτοῦ ἀβλαβῆ καὶ ἀκέραιον, καὶ κρε-
μάσωμεν αὐτὸ οὕτω πως εἰς τὸν ἥλιον
ὥστε ἡ κάτω αὐτοῦ ἐπιφάνεια νὰ προ-
σβάλληται ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, με-
τὰ τινὰς ὥρας θέλομεν ἰδεῖ ὅτι ἔστρεψε
τὴν ἀνω αὐτοῦ ἐπιφάνειαν πρὸς τὸ πολὺ
φῶς. Ὅλα σχεδὸν τὰ φυτὰ ἔχουσι τὴν
ἀνω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων αὐτῶν ἐ-
στραμμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν δὲ κάτω
φυλάττουσι πάντοτε σκιασμένην. Αἴτιον
τούτου εἶναι ὅτι εἰς τὴν κάτω τῶν φύλλων
ἐπιφάνειαν εὐρίσκονται τὰ στόματα, δη-
λαδὴ τὰ ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς των, τὰ
ὅποια εἶναι εἶδος τι πόρων, οὓς ὅταν προ-
σβάλλῃ ὁ ἥλιος δύναται καὶ νὰ ξηρᾶνῃ
καὶ νὰ κλείσῃ, ἐνῶ ἐν τῇ σκιά καὶ τῇ
ὕγρασίᾳ εἶναι πάντοτε χλωροὶ καὶ ἀνοικτοί.

Εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀμερικῆς ἀπαν-
τᾶται μικρὸν τι φυτὸν πολὺ ἀξιοσημείωτον
ὡς πρὸς τὰς μετὰ τοῦ ἡλίου σχέσεις του.
Τὸ φυτὸν τοῦτο ὀνομάζεται Σίλφιον (Sil-
phium laciniatum) ἀνήκει εἰς τὴν οικογέ-
νειαν τῶν συνθέτων καὶ ἔχει ἀναλογίαν

τινά με τὸ χρυσάνθεμον. Οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ἄποικοι, ὅσοι συγνάξουσι τὰς ἐκτεταμένας πεδιάδας τοῦ νέου κόσμου, τὸ ὀνομάζουσι φυτὸν μαγνητικὸν διότι πάντοτε δεικνύει τὴν πρὸς βορρᾶν διεύθυνσιν, ὅπως καὶ ἡ μαγνητικὴ βελόνη. Καὶ πραγματικῶς τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ὅλα κάθιστα, αἱ δὲ ἄκραι τῶν διευθύνονται ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον. Πολυμαθὴς τις φυσιοδύφης, ὁ Δόκτωρ Γραϊνς, φρονεῖ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν αἰτίαν τούτου τοῦ φαινομένου, ἀποδείξας ἐσχάτως ὅτι τὰ φύλλα τοῦ Σιλφίου καὶ ἀπὸ τὰς δύο αὐτῶν ἐπιφανείας δεικνύουσι τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ φῶς αἰσθητικότητά, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἐπιφανειῶν εὐρίσκονται ἰσάριθμα σχεδὸν στόματα. Οὐδεὶς λοιπὸν ὑπάρχει λόγος ὅπως τὸ φυτὸν κρατῇ τὰ φύλλα του ἄλλως πῶς ἢ κάθιστα. Πρέπει κατὰ μὲν τὸ ἐν ἡμισυ τῆς ἡμέρας νὰ λαμβάνῃ τὸ φῶς ἐκ τῆς μιᾶς, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ὅμισυ ἐκ τῆς ἐτέρας τῶν ἐπιφανειῶν τῶν φύλλων του, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βαίνει ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, ἐξ ἀνάγκης ἔπεται ὅτι αἱ ἄκραι τῶν φύλλων πρέπει νὰ διευθύνωνται ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον.

(Μηνύτωρ τῆς Φωτογραφίας)

ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ.

Ἐν τῇ μοναδικῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία αὐτοῦ ὁ Σωτὴρ λόγον ποιούμενος περὶ τῶν ἀκαίρων καὶ ματαίων μεριμνῶν τοῦ βίου τούτου καὶ καταντῶν εἰς τὸ περὶ ἐνδουμασίας κεφάλαιον ἐπιλέγει. « Καταμάθητε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· αὐ κοπιᾷ αὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι, οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλλετο ὡς ἐν τούτων. »

Περὶ τῶν ὡς παράδειγμα φερομένων κρίνων πολὺς ἐγένετο λόγος καὶ σήμερον δὲ εἰσέτι ἐρωτῶσι· Τίνα ἀκριβῶς τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ ταῦτα; Ὁ Λατίνος συγγραφεὺς Πλίνιος, ὀμιλῶν περὶ τῶν κρίνων τῆς Συρίας, ἀπαριθμεῖ τρία εἶδη, τὰ λευκά, τὰ κόκκινα καὶ τὰ πορφυρά. Ὁ Δ. Στάνλεϋ λέγει ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα κρίνα δυνατὸν νὰ ἐμπεριλαμβάνωνται πάντα τὰ πολυάριθμα ἄνθη τοῦ τῶν λειριῶν ἢ ἀμαρυλλίδων γένους, τὰ ὅποια ἀνθοῦσι κατὰ τὰς ὀρχὰς τοῦ θερούς ἢ τὸ φθινόπωρον.

τῆς Παλαιστίνης. « Τὰ μόνα κρίνα, τὰ ὁποῖα εἶδον ἐν Παλαιστίνῃ, κατὰ τοὺς μῆνας Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον, ἦσαν μεγάλα κίτρινα νερόκρινα ἐν τῇ διακωγῇ πηγῇ τοῦ Αἰν Μελακῆ, παρὰ τὴν λίμνην Μερῶμ. » Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσωμεν ἐτι μᾶλλον εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Κύριος ἡμῶν λαλῶν μεταχειρίζεται τὰ κρίνα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δόξαν τοῦ Σολομῶντος, ἔπεται λοιπὸν ὅτι λαλεῖ περὶ ἀνθῶν ἐχόντων λαμπρὸν τὸν χρωματισμόν. Περιηγητὴς τις, ὁ Κ. Ι. Ε. Σμιθ, ποιεῖται λόγον περὶ φυτοῦ τινος, ἄλλοτε γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμαρυλλίς (Iuteal) « τοῦ ὁποίου τὰ χρυσᾶ κρινοειδῆ ἄνθη, κατὰ τὸ φθινόπωρον εἶναι ἐκ τῶν λαμπροτάτων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων φυσικῶν θεαμάτων, ὅταν κοσμῶσι τοὺς ἀγρούς τῆς Ἀνατολῆς· εἰς ταῦτα ἡ ἔκφρασις ὅτι « οὐδὲ ὁ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλλετο ὡς ἐν τούτων » ἰδίως ἀναφέρεται. » Ὁ Δόκτωρ Βόουριγγ ὀμιλεῖ περὶ κρίνου τινός τῆς Συρίας, λαμπροῦ ἐρυθροῦ χρώματος καὶ ἡμίσεως κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ κρίνου τοῦ κοινοῦ· τὸ ὅποιον ὁ Δόκτωρ Λίνδλεϋ θεωρεῖ (Gardeners' Chronicle,) ὡς τὸ Χαλκιδικικὸν ἢ παρφυροῦν, τὸ πρῶτον καλούμενον « κρίνον τοῦ Βυζαντίου » καὶ τὸ ὅποιον μετὰ πορφυρά καὶ κιδαρσοειδῆ του ἄνθη κινεῖ πραγματικῶς τὸν θαυμασμόν τοῦ θεατοῦ. Τὸ κρίνον τοῦτο ἀνθεῖ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία εἰκάζεται ὅτι ἐγένετο καὶ φέεται ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Ὁ Δόκτωρ Τῶμσον, ἐν τῷ αὐτοῦ συγγραμμάτι « ἡ Γῆ καὶ ἡ Γραφή » ποιεῖται λόγον περὶ κρίνου τινός, τὸ ὅποιον ἀνεκάλυψε καὶ τὸ ὅποιον ὠνόμασε κρίνον τοῦ Οὐλέ. « Τὸ κρίνον τοῦτο εἶναι παλὺ μέγα. Τὰ ἔσωτερικὰ αὐτοῦ πέταλα ἐνούμενα πρὸς τὰ ἄνω σχηματίζουσι εἶδος τι λαμπροῦ ἀνακλίντρου ὁποῖον οὐδέποτε ἢ τέχνη ἠδυνήθη νὰ μιμηθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε βασιλεὺς ἐκάθισεν, οὐδὲ ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτοῦ δόξῃ. . . . Ὄνομάσαμεν αὐτὸ κρίνον τοῦ Οὐλέ, διότι ἐνταῦθα ἀνεκαλύψαμεν αὐτό, τὸ βοτανικόν του ὄνομα, ἐὰν ἔχη, ἀγνοοῦμεν. . . . Τὸ ἄνθος προτιμᾷ τὰς κοιλάδας, ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ ἐπὶ τῶν ὄρεων. Φύεται ἐν μέσῳ ἀκανθῶν. Ἀντίθεσις μεγαλειτέρα τῆς τοῦ λαμπροῦ τούτου ἄνθους, καὶ τῶν περὶ αὐτὸ ἀκανθῶν δὲν ὑπάρχει. Δορκάδες προσέτι μετὰ πολλῆς

τῆς χαρᾶς βόσκουσι ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ μόλις διέρχεται ὁ διαβάτης διὰ τῶν δασῶν τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Θαβῶρ, ὅπου τὰ κρίνα ταῦτα εὐρίσκονται, χωρὶς νὰ διαταράξῃ τὸ ἀνορθόσκοπμά των. » Τέλος ὁ τελευταῖος καὶ εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων περὶ τοῦ θέματος συγγραφεὺς ὁ Δόκτωρ Τρίστραμος (ἐν τῇ φυσικῇ τῆς Γραφῆς ἱστορίᾳ) ἐξετάζων τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν σ-ο-σ-ἄ-ν, ἣτις σημαίνει κρίνον ὡς εὐρίσκεται ἐν Ὄσιε ἰδ' ὁ « ἀνθήσει ὡς κρίνον » ἐν Ἀσματι Ἀσματῶν καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς βιβλίοις, λέγει « οἱ Ἀραβες μεταχειρίζονται τὴν αὐτὴν λέξιν σ-ο-σ-ἄ-ν, μετὴν ὁποῖαν οἱ χωρικοὶ ὀνομάζουσι πᾶν λαμπρῶς κεχρωματισμένον ἄνθος, γενικῶς ὀνομάζον μετὰ τὸ κρίνον, ὡς τὸ λείριον, τὴν ἀνεμώνην, τὸ βατράχιον. Ὁρθῶς δὲ δύναμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ὑπαινιγμοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι τὸ κρίνον τοῦτο εὐρίσκετο ἐν ἀφρονίᾳ παρὰ τὸ πεδίον τῆς Γεννησαρέτ, ὅπου ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία ἐγένετο, καὶ ὅτι ἢ το λαμπρῶς κεχρωματισμένον, διότι ὑπερέβαινε τὰ ἐνδύματα τοῦ Σολομῶντος κατὰ τὴν δόξαν. Πολλὰ φυτὰ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν κρίνων φύονται ἐν Παλαιστίνῃ, πλην οὐδὲν ἐξ αὐτῶν κυριεῖται τῶν ἀνθῶν. Τὸ μόνον πραγματικὸν κρίνον τὸ ὅποιον εὐρον εἶναι τὸ Χαλκιδικικὸν ἐν τούτοις ὑπάρχουσι πολλὰ ἄλλα φυτὰ τὰ ὅποια κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι « κρίνα ». Αἱ ἱριδες εὐρίσκονται κατὰ διάφορα εἶδη, τῶν ὁποίων τινὰ εἶναι ἐξαισίας καλλονῆς. » Ἐν κεφαλαίῳ, οὐδὲν καταλληλότερον τοῦ Χαλκιδικικοῦ κρίνου ἀρμόζει εἰς τὰς λέξεις τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄν δὲ τὸ ἄνθος τοῦτο σήμερον σχετικῶς φαίνεται σπάνιον δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ μετεβλήθῃ ἢ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγίας Γῆς ἐν τῷ μακρῷ διαστήματι τῶν διαχιλίων περίπου ἐτῶν, τῶν ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον, οὐδὲ δύσκολον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἄλλοτε ἦσαν κοινότερα ἢ σήμερον.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΚΕΥΛΑΝΗΣ.

Ἡ Κεϋλάνη ὡς γνωστὸν εἶναι μεγάλη νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ κατεχομένη σήμερον ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, ὡς καὶ πάσης ἄλλης χώρας, ἔχουσι τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμά των, προσέτι δὲ τὰς προλήψεις, τὰς δεισιδαιμονίας των ὡς εἰδωλόλατραι, ὡς καὶ διαφόρους παραδό-

σεις, περὶ ὧν ἀπαντῶμεν ἐν τενι ἄλλῃ λογραφίᾳ τῶν Ἡμερισίων Νέων τοῦ Λονδίνου τὰ ἀκόλουθα.

Λέγεται ὅτι ὅτε ὁ Σακία Μοῦνι, (ὄνομα ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ Βούδας ἐφανερῶθαι εἰς τὰς Ἰνδίας) ἀπέθανεν, ἑπτὰ βασιλεῖς ἦλθον μετὰ στρατευμάτων ὅπως πολεμήσωσι διὰ τὸ σῶμά του. Ἀποῦ τὸ σῶμα ἐκάθη οἱ βασιλεῖς συνεφώνησαν νὰ διαμερισθῶσι τὴν στάκην μεταξύ των, καὶ ἕκαστος αὐτῶν λαβὼν τὸ μερίδιον αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν του, ὅπου καὶ ἔκτισε ναὸν δι' αὐτό. Ἐν τούτοις εἰς ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ Βούδα ἐφύτρωσε πάλιν, καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας κατήντησε τέλος εἰς Κεϋλάνην, ὅπου εἰσέτι φυλάττεται. Εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι τινὲς ἀμφιβάλουσιν ἀνῆναι τὸ ὄδον τι τοῦ Βούδα, καθότι μάλιστα ἀμφιβάλλεται ἀνῆναι ὀδοῦς. Τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶναι τεμάχιον ἐλεφαντόδοντος, ἄλλοι ὅτι εἶναι ὀδοῦς μεγάλου τινός πιθήκου ἢ ἐτέρου ἀγρίου ζώου.

Τὸ μέγεθος του βεβαίως εἶναι πολὺ μεγαλύτερον τοῦ τῶν ὀδόντων κοινοῦ ἀνθρώπου. Περὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐρωτήσας ποτέ τινα ἐν Γάλλῃ οὐδεμίαν κατὰ πρῶτον ἀπάντησιν ἐλάβανον, καθότι ὁ ἀνθρώπος ἐφοβεῖτο ὅτι ἐσχόπευον νὰ στρέψω τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τὸ γελοῖον, ἀκολούθως ὅμως ὑψώσας τὸν δείκτην τῆς χειρὸς του μοὶ ἔδειξεν ὅτι εἶχε τὸ ἡμισυ μῆκος τοῦ δακτύλου του. Οὔτιδήποτε καὶ ἀνῆναι ὅμως φυλάττεται μετὰ μεγίστης εὐλαθείας εἰς τὸν ναὸν τῆς Μαλιγιάουας, ἐν Κάνδη καὶ μόνον εἰς ἐπισήμους περιστάσεις ἐξάγεται. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι τὸ Παλλάδιον τῆς Κεϋλάνης ἢ κυβέρνησις μετὰ προσοχῆς ἐπαγρυπνεῖ δι' αὐτό.

ὑπάρχουσι πολλὰ ἀρχαῖα Δαγόπαι ἢ ναοὶ βουδιστῶν ὅπου φυλάττονται τοιαῦτα λείψανα, ἐν Κεϋλάνῃ. Μία ἐκ τούτων ἢ Σαυταυναράμα Δαγόπα, ἣτις εὐρίσκεται εἰς Ἀναραδαπούραν, ἔχει 245 ποδῶν ὕψος ἄλλη τις, εὐρισκομένη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ ὀνομαζομένη Ἀβαυαζίρη, εἶναι 236 ποδῶν ὕψηλή. Πολλὰ τῶν κτιρίων τούτων ηὔξθησαν κατὰ καιροὺς ὡς πρὸς τὸ μέγεθος ὑπὸ βασιλέων, οἵτινες ἐκτίζον νέαν τινὰ Δαγόπαν περὶ τὴν παλαιάν ὡς ἔργον ἀξίας. Εἶναι δὲ αὗται στρογγύλα κτίρια ἔχοντα εἰς τὸ κέντρον αὐτῶν κελίον ἐν ᾧ

φυλάττεται τὸ ἱερόν λείψανον. Ἐν τῇ « Μαχαλαουάνσῳ » τὴν ὁποίαν μετέφρασεν ὁ Τυρνόυρ περιγράφεται ἡ ἀνέγερσις μιᾶς τοιαύτης Δαγόπας. Ἐν τῇ τελετῇ τῆς ἐν-ἀρξέως τοῦ ἔργου ὁ βασιλεὺς προσκαλῶν τὸν ἀρχιτέκτονα ἐρωτᾷ. « Εἰς τί σχῆμα σκοπεύεις νὰ κτίσῃς τὴν Δαγόπαν ταύτην, » ὁ ἀρχιτέκτων παρουσιάζει χρυσοῦν λεκάνην πλήρη ὕδατος, καὶ ῥίπτων σταγόνας τινὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, παράγει κωδωνοειδῆ πομφόλυγα, τὴν ὁποίαν δεικνύων ἀπαντᾷ. « Εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα προτίθεται νὰ κτίσω τὴν Δαγόπαν, » Ἡ κωδωνοειδὴς ἐπὶ τοῦ ὕδατος πομφόλυξ παριστᾷ ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τῶν κτιρίων τούτων. ὁ δὲ τρόπος δι' οὗ ὁ ἀρχιτέκτων σχηματίζει τὸ σχέδιόν του εἶναι ἀρκετὰ περίεργος. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτους καὶ ἄλλα παλαιὰ κτίρια ἐν Κεϋλάνῃ τὰ ὁποῖα κινουσι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ ἀρχαιολόγου, ὡς δεικνύοντα τί κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἐγένετο, ἀφορῶν τὴν γεωργίαν τῆς νήσου. Τὰ κτίρια ταῦτα εἶναι προκυμαῖαι, αἱ ὁποῖαι λέγεται ὅτι εἶναι ἀρχαιόταται καὶ ὅτι εἶναι πολὺ ἐκτεταμέναι, καθότι εἰς πολλὰ μέρη μεταβάλλουσιν ὀλόκληρον κοιλάδα εἰς λίμνην ἢ ἀποθήκην ὕδατος, τὸ ὁποῖον οὕτω διατηρούμενον ἐχρησίμευεν εἰς ποτίσματα. Οἱ λίθοι ἐξ ὧν εἶναι κατεσκευασμένοι λέγονται μεγαλιθικοί. Μολονότι δὲ τὰ κτίρια ταῦτα εἶναι ἤδη ἐρείπια δεικνύουσι τί ἐθεωρεῖτο ὡς ἀναγκαῖον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

Ἡ Κεϋλάνη, μὲ τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς καὶ τοὺς δασοστολίστους λόφους τῆς, μὲ τὰς εὐφόρους χλοεράς κοιλάδας τῆς, ὅπου νερὰ ἀφθονα παίζουσι καὶ ῥέουσι, καὶ μὲ τὰ δαψιλῆ φυτὰ καὶ τὰ λαμπρότατα ἀνθη τῆς, οὔσα χώρα ὅπου τὰ πάντα εἶναι ὠραῖα, καλῶς ἠδύνατο νὰ δώσῃ τροφήν εἰς τὴν παράδοσιν ὅτι αὕτη ἦτο ὁ ἐπίγειος Παράδεισος. Προσέτι λέγεται ὅτι τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ Ἀδάμ, ὅτε ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ κατήλθεν ἀπὸ τὸν ἑβδομον οὐρανὸν εἰς Κεϋλάνην, φαίνονται ἐπὶ τοῦ ὄρους, τοῦ φέροντος τὸ ὄνομά του. Βεβαίως τὸ νὰ ζητήσῃ τις νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀντιφατικὰς ταύτας παραδόσεις εἶναι δύσκολον. Τὸ ὄρος Ἀδάμ εἶναι ὑπὲρ τὰς 7,000 ποδῶν ὑψηλόν, τὰ δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἴχνη ποδῶν, θέλουσι καὶ οἱ

Βουδισταὶ ὡς ὄντα τοῦ Βούδα, ὅθεν ἔχουσι μικρὸν τινα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον καλοῦσι « Σαμανέλλα, » λέξιν παραγομένην ἐξ ἑνὸς τῶν πολλῶν ὀνομάτων τοῦ Βούδα. Καὶ οἱ Ἴνδοι δὲ προσέτι οἰκειοποιουῦνται τὰ ἴχνη ὡς ἀνήκοντα εἰς τοὺς θεοὺς των. Ἐκ τῶν παραδόσεων τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ὄρος τοῦτο πρέπει κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους νὰ ἐθεωρεῖτο καθ' ὑπερβολὴν ἱερόν. Ἄλλη τις παράδοσις λέγει ὅτι ἡ Κεϋλάνη ἦτο τὸ Ὀφείρ καὶ Ταροῖς τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολομῶντος. Ἡ νῆσος εἶναι εἰσέτι περίφημος διὰ τοὺς πολυτίμους λίθους τῆς. Ὁ παικιλόστιλπνος (oil de chat) εἶναι ὁ ὀνομαστὸς αὐτῆς πολύτιμος λίθος, ἀλλὰ καὶ ρουβίνια, ἀμέθυστοι, σάφειροι καὶ τοπάζια ἐπίσης εὐρίσκονται. Ἡ κυριώτερα πόλις τοῦ μέρους ὅπου οἱ λίθοι εὐρίσκονται ὀνομάζεται Ρουτναπούρα ἢ πόλις τῶν κοσμημάτων. Τὸ κυριώτερον προϊὸν τῆς νήσου σήμερον εἶναι ὁ καφῆς, ὅστις ἀπὸ 40 ἐτῶν ἤρχισε νὰ καλλιεργῆται, κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ καλλιέργεια αὕτη τόσον ἠῤῥησεν ὥστε ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἄλλους κλάδους τῆς παραγωγῆς· οἱ κόκκοι τοῦ καφέ εἶναι σήμερον οἱ ἀληθεῖς μαργαρίται τῆς Κεϋλάνης. Ἡ ἀξία των ὑπερβαίνει πολὺ τῶν ρουβινίων καὶ σαπφείρων. Μάλιστα λέγεται ὅτι ἂν ὁ Ἀδάμ ἐδιώκετο πάλιν ἀπὸ τὸν ἑβδομον οὐρανὸν καὶ ἤρχετο εἰς Κεϋλάνην κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας εἶναι πολὺ πιθανόν ὅτι θὰ ἐγένετο γεωργὸς τοῦ καφέ.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ.

Ὁ καιρὸς εἶναι βότανον τὸ ὁποῖον θεραπεύει ὅλα τὰ πάθη.

— Ἡ ὑγεία εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς τοῦ κόσμου εὐτυχίας. Ὁ πλοῦτος εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν τῆς ὑγείας. Δυνατὸν καὶ ἀντέχον σῶμα εἶναι ἀρκετὸν κεφάλαιον ὅπως ἀρχίσῃ τις δι' αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις. Νοῦς ὑγειῆς καὶ καλὴ κρίσις ἀξάνουσι πολὺ τὴν ἀξίαν του. Ἐχων τις αὐτὰ εὐκόλως δύναται νὰ προσπορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ νὰ νὰ εὐφραίνηται εἰς τὸν καρπὸν τοῦ κόπου του, ἀφοῦ τὸν ἀποκτήσῃ.